

men dit woord tot een uitdrukking van de opvatting, die men er van heeft. Juist door te zeggen „onderzoekt“, maakt men dit woord pas klaar voor eigen beschouwingen en wenschen en maakt men het tot een steunpunt voor zijn „ruimere“ levensopvatting.

Maar inderdaad biedt deze tekst dat steunpunt niet.

Zulk een zin ligt er niet in, maar wordt er in gelegd.

En het beroep, dat op de Schrift gedaan wordt, is slechts schijnbaar het aanvoeren van een Schriftuurlijken grond.

J. THILS.

UIT DE SCHRIFT.

Zijnen broeder zijne misdaden vergeven.

Behoort gij u ook niet over uwen mededienstknecht te ontfermen?

Matth. 18:33.

De Koning in de gelijkenis had een daad verricht van koninklijke barmhartigheid. Hij had zijn schuldenaar de enorme som van tienduizend talenten kwijtschelden.

Niet omdat hij van zijn recht had moeten loslaten. Maar uit vrije genade.

Op het smeeken van den ellendige.

Een zware steen is den schuldenaar van het hart gevallen.

Nu is hij geen schuldenaar meer.

Vrij en frank kan hij het hoofd opheffen.

De tienduizend talenten die hem 's nachts als hij onrustig op zijn leger woelde, het klamme angstzweet deden uitbreken, benauwen hem nu niet meer.

Heil den barmhartigen Koning, wiens liefde voor zulk een onmetelijk offer ten behoeve van een onwaardige niet terugdeinsde.

Is nu ook het hart van dezen bewelddadige in liefde ontgloeid?

Er doet zich een schoone gelegenheid voor dit te toonen.

Op straat ontmoet hij een zijner mededienstknechten, die hem 100 denarien, ongeveer f 42 schuldig is.

Nu kan hij op zijn beurt het koninklijke voorbeeld volgen.

Maar neen, hij is de brutale egoïst gebleven, onverleerd van hart.

Onbarmhartig grijpt hij zijn mededienstknecht aan en snauwt hem toe: Betaal wat gij schuldig zijt.

Zoo is nu een mensch, die God niet liefheeft en ook zijn naaste niet.

Het gewoonterecht onder Israël gaf een schuldeischer bevoegdheid een onwilligen schuldenaar bij den kraag van zijn opperkleed te grijpen en hem zelf ter gijzeling naar de gevangenis te brengen.

Zoo doet die hardvochtige dienstknecht des konings tegenover zijn mededienstknecht.

Deze valt echter voor hem neer en smeekt: „wees lankmoedig over mij en ik zal u alles betalen“.

Dat waren precies dezelfde woorden, die deze nu zoo wreede schuldeischer voor kort, onder gelijke omstandigheden, uitgeroepen had voor zijn Koning, toen deze hem verkoopen wilde met al zijn hebben en houden.

Stel, dat hij dus nu in overijling en drift zoo tegen zijn naaste optrad en een oogenblik vergat, wat er met hemzelf gepasseerd was, dan zouden deze bekende smeekwoorden hem toch wakker hebben moeten schudden, en alles voor zijn geest terug moeten roepen wat hijzelf had doorleefd.

Maar neen, hij hem, die zelf ontferming genoten had, nu geen ontferming voor een ander.

Zelf verhoord in zijn smeeken, maar een ander wil hij niet verhooren.

Hij vond erbarming en medelijden. Maar aan een ander wil hij dit niet betoonen.

Hij wilde niet, maar wierp zijn mededienstknecht in de gevangenis totdat hij de schuld zou betaald hebben.

Is het wonder, dat dit hardvochtig gedrag de verontwaardiging van getuigen opwekt en de mededienstknechten van dezen onbarmhartigen bewelddadige het relaas van zijn treurig optreden aan den Koning overbrengen?

Toen heeft hem zijn heer tot zich geroepen, en zeide tot hem: Gij booze dienstknecht! al die schuld heb ik u kwijtschelden, dewijl gij mij gebeden hebt. Behoort gij ook niet u over uw mededienstknecht te ontfermen, gelijk ik mij over u ontfermd heb? Rechtvaardig was dit verwyf; rechtvaardig ook de strenge

straf, die volgde: de Koning leve de den onbarmhartige aan de gevangengevaarders over, totdat hij de schuld zou betaald hebben.

Gelijk de barmhartige Koning met den onbarmhartigen dienstknecht handelde, alzoo zal God doen met een ieder, die zijn broeder niet van harte vergeeft.

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat genade een verliesbaar goed is, afhankelijk van onze goede werken, zoodat God de eenmaal geschonken vergeving van zonde ongedaan zou maken. We moeten letten op het punt van vergeving.

Waar geen echte en oprechte vergevensgezindheid jegens den broeder is, daar kan geen echte bekeering zijn, want de boom wordt aan de vruchten gekend.

Al zou er dan een luid roemen in de vergeving der zonden en in Gods onferming bij zoo iemand beluisterd worden, de praktijk van zijn leven zou toonen, dat die schoone belofte in zijn mond leugen is. Want wie Gods barmhartigheid heeft ervaren in de vergeving van eigen schuld, die kan niet onbarmhartig zijn jegens anderen.

Zoo iemand haat een oordeel over zijn leven en loont, dat het waarachtig werk des H. Geestes nog gemist wordt in zijn ziel.

Zalig zijn echter de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.

F. C. M.

KERKELIJK LEVEN.

De duidelijkheid van de Heilige Schrift en de verborgenheden des geloofs.

De leer van de duidelijkheid der Heilige Schrift mag niet zoo verstaan, dat de Schrift ons tot intellektualistisch begripen van de openbaring zou leiden.

Dat is het doel van de Heilige Schrift niet.

De Heilige Geest wil ons door de Schrift brengen tot geloof.

En geloof en begripen sluiten elkander uit.

Nu merke men daartegen niet op, dat daardoor de duidelijkheid der Schrift dan toch betrekkelijk wordt.

Want door deze drang tot begripen zou men blijf geven niet te begripen, waartoe God Zijn openbaring heeft gegeven.

De Wijzen uit het Oude Testament zagen de ster. En al zouden zij van de verschijning daarvan nu niets hebben begrepen, al zouden zij de plaats van deze ster aan den sterrenhemel met geenerlei zekerheid hebben kunnen bepalen, al zouden ze ook omtrent haar aard en haar baan niets hebben kunnen mededeelen, dat deed toch aan de helderheid van de ster niets af. De ster spreidde genoegzaam licht om hun aanwijzing te geven omtrent de plaats, waar de Koning der Joden was geboren.

Ook al is het ons onbekend door welke natuurlijke middelen de zon aan haar licht komt en of zij misschien weer wentelt om een andere zon en deze op haar beurt weer om een andere, al plaatst de zon ons voor tal van duisternissen en verborgenheden, welke zelfs de vernuftigste en kostbaarste instrumenten ons niet helpen oplossen, het feit, dat zij voor de aarde den dag doet aanbreken en door haar stralen al wat op het naar haar toegewende halfond is gelegen ons doet onderscheiden, het feit, dat zij met volkomen helderheid aan den hemel glanst wordt er niet door verzwakt. De zon zelf wordt er niet duister en verborgen om.

Zoo nu staat het ook met de Heilige Schrift.

Hoe meer gij de Schrift onderzoekt, des te meer breiden de verborgenheden zich uit. De wapening van uw geestesoog door de voortgaande verlichting van den Heiligen Geest, zoowel middellijk als onmiddellijk, doet het getal van die verborgenheden eer toe- dan afnemen. Gij zult met steeds stijgende bewondering moeten uitroepen: „O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! hoe ondoordringelijk zijn Zijn oordeelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen“.

Doch de duidelijkheid der Schrift lijdt daaronder niet.

Integendeel, het is juist, dank zij de duidelijkheid der Schrift, dat gij die verborgenheden op het spoor komt.

Als gij op een donkeren, regenachtigen avond door de straten van Parijs loopt en er is een storing in het elektrische net, zoodat er geen enkele booglamp brandt, dan kunnen zich in de portieken en stegen apachengroepen schuilhouden, die bij de nadering van voetstappen zich gereedhouden den voorbijganger bij de keel te grijpen. Gij evenwel kunt door de duisternis dat verborgen onraad niet opmerken. Maar wandelt gij in liefelijken maannacht door een bosch en gij ziet dan ter zijde van den weg achter het loofhout iets zich bewegen, dat gij niet kunt thuisbrengen — gij weet niet of het mensch of dier is — dan blijft die zwarte massa voor u wel een verborgenheid,

maar gij zijt, dank zij het heldere schijnsel van maan en sterren, dan toch gewaarschuwd dat er een verborgenheid is.

Als God uw pad niet belichtte door het Schriftwoord, dan zouden de verborgenheden er evengoed zijn, maar gij zoudt ze niet opmerken.

Het is juist de Schrift, die u de verborgenheden des geloofs aanwijst, zonder dat ze daarom nog altijd haar karakter van verborgenheid ontnemen.

Dat behoeft ze ook niet, om duidelijk te zijn.

Het is juist de bedoeling der Schrift, de diepste verborgenheden verborgenheid te laten, maar u toch te leeren die verborgenheid te onderscheiden van elken duisterteren achtergrond.

De grootste verborgenheid der Schrift is God zelf.

De Schrift is immers Gods openbaring.

Die verborgenheid Gods sprak de theologie van ouds af uit in haar leer van de onbegrijpelijkheid Gods.

Maar daarnaast handhaafde zij ook de kenbaarheid Gods.

En nu is het de Schrift, die u den onbegrijpelijke niet doet begripen, maar kennen.

Daarmee bewijst zij haar helderheid.

Doet de Schrift u God ook kennen in Zijn werken, daar voegt zij vanzelf verborgenheid aan verborgenheid toe. Want het ligt in den aard der zaak, dat de onbegrijpelijke God ook onbegrijpelijk is in al Zijn doen.

Ook hieruit blijkt weer, dat Barth e.a. het karakter der Schrift als openbaring miskennen, wanneer zij zeggen, dat de openbaring dient om te verbergen.

Neen, de openbaring dient niet om de verborgenheden te verbergen, maar om ze te doen kennen, doch dan als verborgenheden.

Bernhardinus de Moor drukte het zoo uit, dat de Schrift een helder licht werpt over het „h o t i“, het „d a t“, maar niet over het „d i h o t i“, het „w a a r o m“ of het „p o o r“, het „h o e“ der verborgenheden.

Deze onderscheiding is o.a. ook door wijlen prof. Ravinck in zijn „Dogmatiek“ overgenomen.

Wat zij daarmee bedoelden zal uit het boven betoogde duidelijk zijn.

Men mag het dus niet zoo voorstellen: aangaande het „dat“ der verborgenheden is de Schrift helder, maar aangaande het „waarom“ of het „hoe“ is zij duister.

Dan keert men de waarheid onderstoven.

Hiervan behoort men uit te gaan: zonder de Schrift was zelfs het „dat“ der verborgenheden des geloofs ons duister, maar nu is het helder, nu weten we, dat God ons volmaakt heeft geschapen, dat wij in Adam zijn gevallen, dat het Woord vleesch is geworden, dat Christus uit den dood is verrezen en verhoogd aan des Vaders rechterhand.

En dat het „waarom“ en het „hoe“ ons geheel of veelszins duister is ligt niet daaraan, dat de Schrift het niet helder genoeg heeft geopenbaard, maar daaraan, dat ons verstand het niet bevatten kan.

De aard der verborgenheden hangt ten nauwste samen met de bevattelijkheid van ons verstand.

Gij zult aan uw kinderen een heldere uiteenzetting geven van de beginselen van de radio. Uw oudste van een jaar of vijftien begint het te yatten. Voor de jongeren echter spreekt gij Spaansch. Dat het radiotoestel voor hen voorloopig een geheimenis blijft, een tooverding, is niet te wijten aan de duisternis van uw uitlegging, want dan zou zij ook aan uw oudste zijn voorbijgegaan, maar aan het enge begrip van die kleinen.

Nu moeten wij evenwel nog een stap verder gaan.

De verborgenheden des geloofs zijn niet eenerlei.

Wij kunnen zelfs drieërlei verborgenheden onderscheiden.

Ten eerste zulke, welke ons verstand als zoodanig niet kan bevatten.

Ten tweede zulke, welke ons zondig verstand als zoodanig niet kan bevatten.

Ten derde zulke, welke ons zondig verstand op dit oogenblik nog niet kan bevatten.

Als voorbeeld van de eerste groep noemen wij de Drie-eenheid Gods. Het menselijke verstand als zoodanig kan daar niet bij. Al wordt het nog zoo verlicht, het onderlinge samenleven van Vader, Zoon en Heiligen Geest zal ons immer verborgen blijven. Het licht, waarin de Heilige Drie-eenheid woont, is ontoegankelijk.

Als voorbeeld van de tweede groep diene de verborgenheid van de eeuwige praedestinatie en onze verantwoordelijkheid. Voor ons zondig verstand bestaat tusschen beide een konflikt. Natuurlijk geredeneerd, konkludeeren wij: het een is met het ander niet te rijmen. Maar het geloof aanvaardt beide en voedt de hoop, dat, wanneer eenmaal ons verstand van zonde is gezuiverd, wij het zullen verstaan. Maar dat is dan voor den hemel weggelegd.

Als voor
verborgen
christ (2 T
lens en al
voelen o
uitlegging
verstand k
zij voor i
dit oogenb
Schriftonde
licht zal zij
den Antie
vaderen.
In het
des geloof
Maar pr
elke verborg
heid niet.
Het zou
eest in lie
vorderd Sc
klaard.
Het is oc
menkort we
na deze bes
Hieruit v
Eerstens,
geloovig a
„waarom“
zien, ook b
Ook hier
De boom
geven door
wanneer hi
heid? Wij
het niet. H
werki hebb
uitgesloten
op dit punt
voor ons v
Daarom
wel gestaat
gewees? Z
gere werke
Dit toon
delijkheid
Want a
duidelijk, b
Hoeveel
de boom d
heeft gesta
Als voor
en het „hoe
„dat“ zoud
Schrift o
Wanneer
de zonde v
beheersche
Het gelo
Hoevel
heeft gescl
het heeft g
Hoevel
Zich over
ik — en g
— dat ik
Want o
onzekere.
In het
En de
door het f
wat op het
gaat en w
gaat, is d
aangaande
heden.
Gij moe
te komen.
Uw gees
ook daari
Oordeel
Want d
Wie we
ten aanzie
Door ee
— en dat
wanneer g
malen bek
niet heb v
geopenbar
Hoe ste
lijkheid d